

Trepću jasike pune hlada,

ko ptica lakih jato sivo.

Svakim prolaskom ispod njih sam

najlepši šapat osluškivo.

Tu stara kruška još se ne da,

a kora trune, grane pale.

Visoke stene kao ždrali

u daljinu se zagledale.

I svaka stopa prošlost budi

zarasle staze oko pali:

koliko puta znani ljudi

ovim su putem koračali;

koliko puta kao dete

nogama bosim tu sam stao,

koliko puta sa svicima

u tamnoj noći drugovao;

i kad se smrkne, stušti kiša

i kad prižeže sunce suvo,

koliko puta iz juriša

kamen je iz praćke fijuknuo.

Volim vas moćne biser gore,

duboke dolje cvetnih trava

i nebo čisto, kao more

gde se orao obrušava;

žubore bistre, skakutave,

nadošlih voda huke rečne

i ponornica izdisaje

i potočare istrošene;

kolibe niske, jednolične

čobanske pesme, stada vita

i snažne ljude svemu vične

i ševin koncert iznad žita

i vas gromade gusta kraša,

vas spasitelje usred plama,

tu je blesnula zvezda naša...

O mirni kraju u beskraju,

izdanci retki, stabla pala,

iverje ti je u svom sjaju

raznela bura prohujala.

Od davnina je val sudbina

tvoj vesnik strepnje iz daljina,

a ceo svet je tvoje groblje,

ceo svet ti je domovina.

Trepću jasike pune hlada,

ko ptica lakih jato sivo.

Svakim prolaskom ispod njih sam

najlepši šapat osluškivo...

Dušan Ćurčić